

Ingen begærede Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C)

vedtoges enstemmig med 78 Stemmer.

Formanden (*Sofus Høgsbro*): Lovforslaget vil nu blive tilstillet Landstingets Formand.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Tredje Behandling af Forslag til Lov om ekstraordinær Pension af Statskassen til Undervisningsinspektør ved de kommunale og de private Realskoler Professor Niels Viborg Müller.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 1451 ff.)

Der var intet Ændringsforslag stillet.

Sagen sattes under Forhandling.

Ingen begærede Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C)

vedtoges med 75 Stemmer mod 1.

Formanden (*Sofus Høgsbro*): Lovforslaget vil nu blive tilstillet Landstingets Formand.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Arbejderes Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde i visse Virksomheder.

Forhandlingen genoptoges.

N. J. Larsen: Det ærede Medlem for Aalborg (Bramsen), som jo er dette Lovforslags egentlige Ophavsmand, begyndte i det forrige Møde angaaende denne Sag sit Foredrag med at udtale en Beklagelse af, at der var bragt et storpolitisk Moment ind i Sagen, og at denne søgtes draget ned i Partikævl. Ærede Medlemmer, som have fulgt disse Forhandlinger, ville alle vide, at det første og eneste Medlem, som har bragt Storpolitik ind i nærværende Forhandling, netop er det

ærede Medlem for Aalborg. Fra alle andre Taleres Side er der kun fremsat saglige Bemærkninger, de have alle holdt sig til den foreliggende Sag. Det ærede Medlem for Aalborg lod sig i den Grad rive hen af sin politiske Stemning, at han i Aanden saa sig som Fanebærer, triumferende Fanebærer, for den hele Hær af Reformpartimænd, erobrende Landets Valgtribuner og mejende alle ned, som ikke have faaet Øjnene op for hans Livs Størværk. Naar jeg siger Størværk, henholder jeg mig til den Meddelelse, han selv gav os i forrige Samling, da vi forhandlede denne Sag. Han betroede os da, at han i mangfoldige Aar havde arbejdet paa dette Forslag. Det er nu menneskeligt, det er psykologisk forstaaeligt, at han nærer en Faders Beundring for sit Værk, og det er tilgiveligt, om det gaar her som saa ofte, at den faderlige Æmhed er mest levende over for Børn, der i andres Øjne ere mislykkede. Men jeg kan dog ikke undlade at beklage, at det ærede Medlem vredes bittert, fordi vi tillade os at mene — og give ham gode Grunde for vor Mening — at Resultatet af hans aarelange Arbejde ingenlunde staar i et passende Forhold til den anvendte Tid. Det ærede Medlem er jo ung i vort politiske Liv, og naar han nu — som han jo selv har kundgjort — i nær Fremtid igen vil forlade det, antager jeg, at Grunden er den, at han — selvkritisk, som han i øvrigt er — erkender, at den lovgivende Virksomhed ikke er hans egentlige Kald. Den foreliggende Sag danner ingen Undtagelse fra Reglen; men tilfældige Omstændigheder have her illuderet ham. Naar han forestiller sig Sejre paa denne Lov over det ganske Land, maa hertil bemærkes, at saadanne Sejre vil han kun kunne vinde, naar han tænker sig Valgtribunerne omgivne af Assurandører og Repræsentanter for Storindustrien. Paa Valgtribuner, som ere omgivne af mindre næringsdrivende, samt af Landbrugere og Landarbejdere, vil han visselig ikke høste jublende Bifald.

Det ærede Medlem for Aalborg er en retfærdig Mand. Ogsaa det meddelte han os i Fjor, da denne Sag forelaa. „Jeg har“, ytrede han efter Rigsdagstidenden, „saa længe jeg var uden for Rigsdagen, ment, at det var Opgaven her at vedtage retfærdige Love, og siden jeg er kommen herind, har jeg bestræbt mig for ikke at bidrage til, at der fremkom nogen uretfærdig Lov“. Jeg kunde fristes til at sige, at det er næsten storartet, naar en Mand tør give sig selv et saadant Vidnesbyrd.